I ALLAHS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Islam och Kristendomen

- Introduktion
- Evangelierna och Koranen
- Evangeliernas komposition och karaktär
- Evangeliernas otillförlitlighet
- Koranens trovärdighet
- Jesus och Mohammad
- Jesus Kristus liv och mission
- Jesu profetissa om Muhammad
- Profeten Muhammad
- Den Ideala karaktären
- Icke-muslimers hyllningar till Profeten
- Historicitet
- En fullkomlig förebild
- Islams och Kristendomens doktriner
- Treenigheten
- Jesus gudomlighet
- Det gudomliga sonskapet
- Den ursprungliga synden
- Guds rättvisa
- Blodsförsoningen
- Islam: En rationell religion
- Islams och kristendomens morallära
- Kyskhet
- Fridfullhet
- Artighet
- Ärlighet
- Sanning och rättvisa
- Mod och tålamod
- Förlåtelse
- Goda gärningar
- Kärlek och sympati
- Icke – motstånd mot ondska
- Klosterliv och celibat
- Vin, sex och spel

- Islam: En universell religion
- Kvinnans ställning i islam och kristendom.
- Slaveriets avskaffande
- Politisk konstitution
- Islamisk ekonomi
- Religiös frihet
- Islams universella broderskap

Introduktion

Det muslimska nalkandet till komparativa religioner är helt annorlunda än det kristna nalkandet. Den kristne är uppfostrad att tro att hans religion är den enda sanna, med Judendom som en förberedelse till Kristendom, och att alla andra religioner är falska. Han tror att Gud har utvalt Israels barn i syfte att uppenbara sitt Budskap och sända sina Profeter. Därmed tror han endast på Israels Profeter och betraktar alla andra som gör anspråk på att vara Profeter som bedragare. Kristna missionärer har brukat sin energi till att bevisa att stiftarna till andra religioner är falska och onda män, så att de kan hävda Jesus Kristus unika påståenden.

Man behöver endast läsa deras böcker om Profeten Mohammad (frid vare med honom) och hans religion för att få en föreställning om hur deras religiösa fördomar och förutfattade meningar har gjort dem oförmögna att se sanningen hos andra. De har till och med inte tvekat att oriktigt översätta den Heliga Koranen och sprida många förvrängningar om Profeten Mohammad för att tjäna sina egna intressen. Om de i en annan religion finner några likheter med sin egen, istället för att känna sig glada, så känner de sig modfällda och skyndar sig att förklara bort det såsom kristen påverkan.

En muslim däremot, tror på det Gudomliga ursprunget av alla stora religioner i världen. Islams Heliga Bok förklarar att Gud upprest Profeter i alla nationer för att vägleda människorna till den sanna och rätta vägen. Eftersom Han är den Kärleksfulle Skaparen och Uppehållaren av hela världen, kan Han inte bli partisk och utvälja endast en nation för att uppenbara Sitt Budskap. En muslim måste tro på grundarna av alla stora religioner.

Han kanske känner sig bedrövad över hur judarna och de kristna delvis har övergett och förvanskat Mosses och Jesus ursprungliga läror, men han kan aldrig tala emot dessa religioners Heliga Profeter, för han har blivit vägledd av den Heliga Koranen att tro på dem som Guds sanna och rättfärdiga Profeter. Han har samma respekt och kärlek för dem som han har för Profeten Mohammad.

Det är därför som jag, med en känsla av äkta kärlek och respekt för både Jesus och Muhammad och de religioner de predikade, som jag inlåter mig på en jämförande studie av Islam och Kristendom. Om det ibland verkar som om jag är oense med de kristna, är det på grund av de förändrade grunddrag som utveckla des efter Jesus bortgång. Islam och Kristendom, såsom den undervisades av Jesus själv, är systerreligioner, åtskilda endast genom dogmer och detaljer vilka man lika gärna kan undvara.

Evangelierna och Koranen

Både Kristendom och Islam gör anspråk på att vara uppenbarade religioner. Jesus Kristus förklarade att budskapet han framförde inte var hans utan Guds: ”Ty jag har icke talat av mig själv, utan Fadern, som har sänt mig han har bjudit mig vad jag skall säga, och vad jag skall tala.” (Johannes 12:49) Han beskrev sig själv som: ”En man som har sagt eder sanningen, såsom jag har hört den av Gud.” (Johannes 8:40) På samma sätt gör Koranen anspråk på att uppenbarelserna som Profeten Mohammad emottog var ifrån hela världens Gud: ”Och detta (d v s Koranen) är en sändning från all världens Herre, med vilken den betrodda anden stigit ned till ditt hjärta, för att du skulle bliva en av varnarna.” (Koranen 26:192 – 194) Av detta kan man dra slutsatsen att sanningshalten i den ena eller andra religionen är beroende av med vilken precision grundarens ord har blivit återgivna. Om budskapet som uppenbarades av Gud till en Profet inte har nått oss exakt så som det framfördes, utan har misstolkats och ändrats, kan den religionen anses ha avvikit ifrån sanningen. I detta kapitel skall vi se till vilken utsträckning Jesus och Mohammads uppenbarelser och ord sanningsenligt har återges i Evangelierna respektive Koranen, och till vilken utsträckning dessa Skrifter har förblivit fria från förändringar och interpoleringar.

Evangeliernas komposition och karaktär

Det finns fyra Evangelier som ingår i Bibeln – Matteus, Markus, Lukas och Johannes Evangelier. I dessa Evangelier stöter vi på många inspirerade uttalanden av Jesus. De sammansattes mellan fyrtio och åttio år efter Jesus bortgång på basis av några tidigare dokument som nu är förlorade. Bibliska forskare har identifierat några av dessa tidigare dokument som

1. **Q** (tyska Quelle = källa) ett förlorat dokument på arameiska, vilket nådde författarna till Evangelierna i en grekisk översättning.

2. Urmarcus (= ursprungliga Markus), ett tidigare utkast till Markus Evangelium skrivet på basis av Petrus predikningar om Jesus, och
3. **L**, en samling dokument om Jesus som användes endast av Lukas. En jämförelse mellan Evangelierna visar att författarna använde dessa förlorade dokument på ett ganska fritt sätt, de tvekade inte att till och med ändra en del i dem för att tjäna sina egna syften.

Det första Evangeliet som skrevs var Markus Evangelium. Det skrevs i Rom minst fyrtio år efter den så kallade korsfästelsen av Jesus. Evangeliet så som vi har det idag anses vara en utvidgad version av ursprungliga Markus, om vilket Papias, en tidig kristen författare, har följande att säga:

”Den äldre Johannes brukade säga att Markus som blivit Petrus uttolkare skrev ner allt som han kom ihåg. Det var emellertid inte i rätt följd som han återgav Jesu uttalanden och gärningar. Han varken hörde eller beledsagade Jesus utan medföljde på ett senare stadium Petrus, som brukade utforma sina predikningar så att de mötte åhörarnas krav.

Det är inte möjligt att avgöra om Ursprungliga Markus utvidgades och reviderades av Markus själv eller om det var någon annan. Dr C.J. Cadoux, som var professor i kyrkohistoria i Oxford, summerar framstående bibliska forskares slutsatser med avseende på detta Evangeliums beskaffenhet och komposition: ”Det skrevs efter Petrus martyrskap (år 65 e.Kr.) och vid en tid då Markus, som inte själv var en av Jesu lärjungar, uppenbarligen inte hade någon av Jesu personliga lärjungar inom räckhåll genom vilkas kunskap han kunnat kontrollera sin berättelse. ”

Matteus Evangelium skrevs på grekiska i Antioch cirka 90 e.Kr. Författaren använde sig av åtminstone två dokument – Q och Ursprungliga Markus. Ingen oberoende forskare anser detta Evangelium vara ett arbete av Matteus, Jesu apostel. Om Matteus författade något så måste det ha varit endast Q. Med avseende på friheterna som den okände författaren av detta Evangelium tagit sig, skriver C.J. Cadoux: ”En närgående granskning av hans behandling av sina lån från Markus visar att han tillät sig stor frihet i att redigera och utbrodera material eftersom han avsåg att hedra den store Mästaren. Samma tendenser märks ofta när han producerar Q.”

Det tredje Evangeliet, Lukas Evangelium, skrevs någonstans i Grekland omkring år 80 e.Kr. till Theophilus ära, antagligen en hög tjänsteman i det Romerska Imperiet. Det är ett apologet riktat till ickejudar. Författaren, som var vän och reskamrat med Paulus, använde åtminstone tre dokument, två av dem var identiska med dem som författaren till Matteus Evangelium använde och det tredje är okänt. Lukas, som ville framställa sitt Evangelium i enlighet med Paulus åsikter, tog sig ännu större friheter än författaren av Matteus

Evangelium hade gjort.

Markus, Matteus och Lukas Evangelier kallas de synoptiska Evangelierna därför att de baserar sig på samma förlorade dokument och har mycket gemensamt. Johannes Evangelium skiljer sig mycket från dessa. Jesu gudomlighet och preexistens bekräftas endast i detta Evangelium, fast aldrig som ett påstående av Jesus själv. I inledningen påstår författaren till detta Evangelium att det Gudomliga Logos, Guds Ord eller Förnuft, vilket skapade världen hade blivit förkroppsligad i Jesus. Johannes Evangelium skrevs i eller i närheten av Ephesus mellan åren 110 och 115 e.Kr. av en okänd författare som var antisemitisk lagd och framställde judarna som Jesu fiender. Ingen oberoende forskare betraktar det som ett arbete av Johannes, Zebedees son, som enligt R.H. Charles, Alfred Loisy, Robert Eisler och andra forskare, halshöggs av Agrippa år 44 e.Kr. Långt innan det fjärde Evangeliet skrevs.

Moderna bibliska forskare tvivlar på äktheten inte bara när det gäller författarens egna åsikter som uttrycks i detta Evangelium, utan också på uttalanden som Jesus, enligt författaren, skulle ha gjort. C.J. Cadoux skriver: ”Uttalandena i det fjärde Evangeliet är så olika dem i Synoptikerna, och så lika författarens av det fjärde Evangeliets egna kommentarer, att båda inte kan vara lika trovärdiga som vittnesbörd på vad Jesus sa. Litterär trovärdighet i forna tider förbjöd inte, som det gör nu, tilldelning av uppdiktade tal åt historiska personer. De bästa av forntida historiker praktiserade att uppdikta sådana tal.” C.J. Cadoux: ”The Life of Jesus”, sid. 14, 15.

Evangeliernas otillförlitlighet

Evangelierna sammanställdes efter det att de tidiga kristna hade blivit uppdelade på olika fraktioner. De komponerades för att propagera för de olika sekterna, och deras författare tvekade inte att manipulera med de tidiga dokumenten med avseende på Jesu liv och lära för att stämma överens med deras läror. Pastor T.G. Tucker skriver: ”Evangelierna som producerades reflekterade klart uppfattningen av de praktiska behov av samhället för vilket de var skrivna. Det traditionella materialet användes i dem, men det fanns ingen tvekan i att ändra eller göra tillägg i dem, eller att utelämna det som inte tjänade deras syften.” T.G. Tucker: ”The History of the Christians in the Light of Modern Knowledge.” Sid 320.

De fyra Evangelierna som ingår i Bibeln var inte de enda Evangelier som skrevs i Kristendomens tidiga århundraden. Det fanns många andra, inklusive ett som kallas Evangelium enligt Hebréerna, ett arameiskt arbete som användes av Nasaréerna (som Jesu tidiga anhängare kallades) och som förnekade Jesu Gudomlighet och betraktade honom endast som en stor Profet. Mot slutet av det andra århundradet fick Markus, Matteus, Lukas och Johannes Evangelier kyrklig sanktion och de övriga förklarades vara kätterska eller

apokryfiska av kyrkan. Före det att de fick kyrklig sanktion och accepterades som skrifter, hade inte Evangelierna den helighet som de har nu och ingen kände några betänkligheter att ändra i dem om något av innehållet inte tjänade hans eller hans sekts syften.

Till och med efter det att de fick kyrklig sanktion och deklarerades att vara Guds ord fortsatte man att göra förändringar i dem vilket framgår av de tidiga befintliga manuskripten. Med hänvisning till detta skriver professor Dummelow i Cambridge i sin berömda ”Kommentar till den Heliga Bibeln”: ”En kopist kunde ibland skriva, inte vad som fanns i texten, utan vad han trodde borde vara i den”. Han litade på ett oberäkneligt minne, eller han såg till att texten stämde överens med den sektens åsikter till vilken han tillhörde.”

När man överväger till vilken utsträckning de fyra Evangelierna sanningsenligt återger Jesu budskap måste man ha följande i minne:

- Inget skriftligt dokument med Jesu inspirerade uttalanden producerades under hans livstid.
- De tidigaste skriftliga vittnesbörden av Jesu uttalanden, vilka gjordes strax efter Jesu bortgång, har alla gått oåterkalleligen förlorade.
- Att de Evangelier som skrevs mellan år 70 och 115 e.Kr. på basis av några av dessa förlorade dokument: materialet som ingick i dem behandlades ganska fritt. Evangelisterna tvekade inte att ändra dem till vad de ansåg vara en större upphöjelse av Jesus, eller att få innehållet att stämma överens med deras sekters åsikter.
- Att ingen av evangelisterna hade känt Jesus eller hört honom tala.
- Att Evangelierna skrevs på grekiska, medan språket som Jesus talade var arameiska.
- Att de sammanställdes för att propagera för de olika fraktionernas åsikter, och att de utvaldes bland många andra vilka representerade andra ståndpunkter.
- Att de för åtminstone ett årtionde efter det att de skrevs inte hade något kanoniskt anseende, och därför kunde ändras av kopisterna i de olika sekterna för att tjäna deras egna syften.
- Att Evangeliernas tidigaste befintliga manuskript – Codes Sinaiticus, Codex Vaticanus och Codex Alexandrinus – härrör från det fjärde och femte århundradet, och ingen vet hur mycket Evangelierna ändrats under de århundraden som inget manuskript fanns tillgängligt.
- Att där finns betydande skillnader på många ställen bland de olika befintliga manuskripten från fjärde och femte århundradet, och
- Att Evangelierna som helhet är fulla av motsägelser.

Dessa fakta som uppenbarats av framstående forskare i Väst visar att Jesu Evangelium, med

vilket vi avser Budskapet som Jesus emottagit från Gud, inte har nått oss i sin ursprungliga form. De fyra Evangelierna som ingår i Bibeln kan inte anses vara identiska med Jesu inspirerade Evangelium. Deras komposition och de omständigheter vilka de genomgick är sådana att de inte kan anses ge oss exakt kunskap om vad Jesus sa och lärde. C.J. Cadoux summerar den ståndpunkten med dessa ord i hans bok ”Jesu Liv” sid. 16 och 17:

”I de fyra Evangelierna finner vi material av vitt skilda kvaliteter med hänsyn till trovärdighet. De historiska motsägelserna och osannolikheterna i delar av Evangelierna formulerar några av argumenten för teorin om Kristusmyten. Dessa uppvägs emellertid – som vi har visat – av andra beaktanden. Ändå är de motsägelser och osäkerheter som består allvarliga, och som en konsekvens av detta betraktar många, som inte har några som helst tvivel om Jesu existens, det som hopplöst att urskilja det historiskt sanna från de myter som Evangelierna innehåller, och att rekonstruera historien om Jesu mission i ett historiskt perspektiv.

Koranens trovärdighet

Å andra sidan finns det inga sådana tvivel angående den Heliga Koranen. Den innehåller inget annat än uppenbarelserna emottagna av Profeten Mohammad. Uppenbarelserna kom till honom fragmentvis. Så snart han emottog något brukade han berätta det för sina anhängare och be dem att inte bara lära sig det utantill utan också att skriva ner det. Vid varje sådant tillfälle angav han den exakta platsen för uppenbarelsen. På så sätt blev hela Koranen nedskriven och även bevarad i hundratals människors hjärtan under Profetens livstid.

Efter Profetens bortgång gav Abu Bakr, den förste kalifen, Zaid ibn Thabit uppgiften att utarbeta en autentisk kopia av hela texten i formen av en bok. Den Helige Profetens följeslagare hade skrivit ner uppenbarelserna, som kommit till Profeten, på pergament eller läderbitar. Zaid ibn Thabit samlade ihop alla dessa, och efter att ha jämfört dem med vad Profetens följeslagare hade lärt sig utantill, sammanställde han ett manuskript kallat Mus’haf, om vilkets äkthet och riktighet där absolut inte finns några tvivel.

På Usmans, den tredje kalifens order, utarbetades sju stycken manuskript av Mus’haf - upplagan av den Heliga Koranen, återigen bekräftade av dem som lärt sig den utantill (hafiz), och skickades till de olika centren i den vidsträckta islamska världen. Ett av dessa sju manuskript finns fortfarande i Tashgent. Den tsariska regeringen i Ryssland publicerade den med en noggrann efterbildning, och man kan se att identiteten är fullständig mellan denna kopia och den text som annars används över hela världen. Detsamma är sant om de andra befintliga MSS av Koranen, fullständiga eller i fragment, som daterar sig till det första årtiondet av den muslimska eran.

Från Profetens tid till vår egen har bruket att lära sig hela Koranen utantill fortsatt oförtrutet och antalet (hafiz) kan nu räknas i hundra tusentals över hela världen. Resultatet är att ingen forskare från 0st eller Väst, muslim eller icke-muslim någonsin har tvivlat på äktheten av texten i den Heliga Koranen. Till och med en fientlig kritiker som Sir William Muir, skriver om Koranen: ”Det finns antagligen ingen annan bok i hela världen som har bevarats i tolv århundraden med en så idel text”. Sir William Muir: ”The Life of Mohamet.

Jesus och Mohammad

Ingenting avslöjar kontrasten mellan Islam och Kristendom så mycket som en jämförelse mellan den islamiska attityden till Jesus och den kristna attityden till Mohammad. Medan muslimer tror på Jesus som en stor Guds Profet och älskar och respekterar honom som de älskar och respekterar Profeten Mohammad, så avvisar de kristna inte bara Muhammad, utan de blir aldrig trötta på att tala om honom på det mest nedsättande sätt.

En opartisk studie av deras liv visar emellertid att grundarna av Islam och Kristendom båda var goda män, som helt och hållet ägnade sig åt att predika Guds religion, att rädda människor från villfarelser och synd och att göra att Guds Vilja råder i världen.

Jesus Kristus liv och mission

Jesus Kristus föddes år 5—7 e. Kr. i ett anspråkslöst hem i Palestina. Mycket lite är känt från hans tidiga år. Allt vi kan säga är att han, enligt Lukas, ”växte i vishet och kaliber och i Guds och människors gunst”. När han var mellan trettiotre och trettiofem år gammal uppträdde det en Profet i Palestina som predikade ”ångerns dop för syndernas förlåtelse”. Namnet på denne Profet var Johannes Döparen, och Jesus gick till honom och blev döpt av honom. Det var vid detta tillfälle som det uppenbarades för Jesus att han var utvald av Gud som judarnas Messias för att återuppväcka den sanna religionen och komplettera den långa raden av israeliska Profeter.

Guds religion var inte okänd för Israels barn, men vid den tiden när Jesus började sin verksamhet hade den sanna religionens anda blivit undertryckt av sadducéernas världslighet och fariséernas formalism och triviala lagiskhet. De förklarade med Talmuds ord: ”Varför överträda dina lärjungar de äldstes stadgar?” De tvår ju icke sina händer när de skola äta.” Och Jesus tillrättavisade dem och sa: ”Varför överträder ni själva Guds bud för edra stadgars skull?” (Matteus 15:2,3)

De hade absurda lagar om sabbaten. En man fick till exempel gå tvåtusen alnar, men inte längre. Vinäger, om det svaldes, kunde lindra en ond hals, men det fick inte gurglas. Om döden hotade fick en läkare tillkallas, men en fraktur fick inte tas om hand på sabbaten. Jesus sopade undan alla sådana konstlade regler. Han talade om för dem att sabbaten var för människorna och inte människorna för sabbaten, och han varnade dem: ”Ve eder, ni skriftlärde och fariséer, ni skrymtare som given tionde av mynta, dill och kummin, men underlåter det som är viktigast i lagen nämligen rätten, barmhärtigheten och troheten. Det ena borde ni göra men icke underlåta det andra. Ni blinda ledare, som silar myggan och sväljer kamelen.” (Matteus 23:23)

Kärnan i hans religion var kärleken till Gud och kärleken till medmänniskorna, som han försökte inge i människornas hjärtan med hjälp av sina inspirerade predikningar och liknelser.

I stället för att erkänna honom som Messias, om vars tillkommande de tidigare israelitiska Profeterna hade förutspått, så blev sadducéerna och fariséerna hans dödliga fiender och pressade den romerske prokuratorn att avkunna domen om korsfästelse för honom.

Denne man, som behandlades som en vanlig brottsling av sitt blinda folk, var en av de mest inspirerande personligheterna i historien. Han levde ett rent, ädelt och fromt liv. Han uppvisade en sällsynt kombination av mildhet och mod när han utförde Guds vilja och i sitt umgänge med sina missledda landsmän. Han var alltigenom mildhet, osjälviskhet och ödmjukhet, tjänande sina vänner och bedjande för sina fiender. Han utförde många underverk, men tog aldrig åt sig äran själv utan beskrev dem som ”Guds finger” och medgav till och med andras förmåga att göra detsamma. Hans medlidande med syndarna och de lidande var i sanning beundransvärd. Om honom kan det gott och väl sägas att han besegrade djävulen.

Jesu profetissa om Muhammad

Judarnas brott emot Jesus berövade dem Guds välsignelser och ynnest. Jesus berättade för dem att efter honom skulle ingen mer Profet uppträda bland dem, och att Guds rike skulle tas ifrån dem och ges till ett folk i större förtjänst av det. Dessutom tillkännagav han att stenen, vilken de hade förkastat, hade utvalts av Gud att bi hörnstenen. Med detta menade han att Ismaels barn, vilka Israels barn hade avvisat och förnekat, hade utvalts av Gud för hans största välsignelser . . . Världsprofeten skulle uppstå från Ismaeliterna. Jesus profetsiade om hans tillkommelse i tydliga termer: ”Jag hade ännu mycket att säga eder, men ni kan icke nu bära det. Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen”. (Johannes 16:12, 13)

I ett icke-kanoniskt Evangelium, Barnabas Evangelium, nämner Jesus sanningens Ande eller Tröstaren – Profeten som skulle komma efter honom och vägleda världen ”till hela sanningen” – vid namn: ”Prästen sa sedan ’vad ska Tröstaren kallas och vilka tecken ska avslöja hans tillkommelse?’ Jesus svarade: ’Namnet på Tröstaren är Beundransvärt, för Gud gav honom namnet när han skapat hans själ och placerat den i den Himmelska Härligheten. Gud sa: Vänta Mohammad, för din skull skall jag skapa Paradiset, världen och en stor mängd varelser, vilka jag skänker dig, på det sätt att den som välsignar dig skall bli välsignad och den som fördömer dig skall bli fördömd. När jag sänder dig till världen, sänder jag dig som min Budbärare, och dina ord skall vara lika sanna som att himmelen och jorden skall försvagas, men din tro skall aldrig försvagas. Mohammad är hans välsignade namn.’ Då höjde folkmassan sina röster och ropade: ’O, Gud, sänd oss Din Budbärare. O Mohammad, kom snart för världens frälsning’.

Profeten Muhammad

Tröstaren, sanningens Ande, Guds Budbärare, om vilkens tillkommelse Jesus profetsiat, föddes i Arabien år 571 e.Kr. Vid tiden för hans födelse hade den sanna religionen fallit i glömska eller förvrängts över hela världen. Det folk han föddes bland, Ismaeliterna, var polyteister och avgudadyrkare. De hade sjunkit ner i all slags omoral och fördomar. Det fanns ingen lag bland dem utom djungelns lag, och till äventyrs, några enstaka stamregler.

Bland dessa människor, som hade drivit långt från Guds väg, växte Profeten Mohammad upp till att bli en Guds man. Han gjorde sig bemärkt bland dem genom sin rena och obefläckade karaktär, sin kärlek till sanningen och sitt medlidande med de fattiga och förtryckta. De kallade honom Al-Amin, den pålitlige, den rättrogne.

När han blev äldre orsakade hans folks fördomar och ondska större och större bedrövelse i hans hjärta. Han tillbringade många timmar i gemenskap med sin Skapare och i meditation över människans liv. Han längtade efter att föra folket in på den rätta vägen för att överlämna Gud till människan och människan till Gud. När han var fyrtio år gammal lyste det Gudomliga Ljuset i sin fulla glans i hans hjärta och han utvaldes av Gud att vara Hans Budbärare för mänskligheten.

Han predikade för dem om den ende Guden, hela världens Kärleksfulle Skapare och Uppehållare. Han uppmanade dem att undvika all slags ondska och grymheter och att älska varandra. Han sa till dem att verklig religion var avlägsnandet av andras lidande och det osjälviska tjänandet till medmänniskor, att de religiösa ceremonierna var totalt värdelösa om de inte tränade och fostrade människan att bli rättfärdiga och att arbeta för andras väl: ”Har ni sett honom som motsäger religionen? Det är han som avvisar den föräldralöse och inte

manar till att hjälpa den behövande. Ve de dyrkare som inte fäster avseende vid sina böner, ve dem som dyrkar Gud och ändå avstår ifrån barmhärtighet.” (Koranen 107)

Han angrep den falska överlägsenhetens rötter som baserades på färg, kast, ras eller nationalitet, och förklarade att alla människor var bröder.

Behandlingen som Profeten Muhammad fick av sitt folk var inte olika den behandling som tidigare Profeter fick. Han avvisades av människor med vunna rättigheter och utsattes för alla möjliga slags grymheter. Många av dem som trodde på honom mördades brutalt. Ett gemensamt attentat gjordes av alla stammar i Mecka för att döda honom. Efter att ha stått ut med dessa grymheter i tretton långa år med ett nästan övermänskligt tålamod, emigrerade Profeten Muhammad (frid vare med honom) till sist till Medina, där ett stort antal människor redan hade antagit Islam och blivit hans anhängare. Detta var vändpunkten i hans liv. Folket i Medina trodde inte bara på honom och hans budskap utan gjorde honom även till deras stats överhuvud.

Här arbetade Profeten Mohammad ut den sociala innebörden av sitt budskap. De många revolutionära förändringar som han introducerade innefattade kvinnans upphöjelse till jämlikhet med mannen, slaveriets avskaffande, det totala förbudet för alla slag av rusdrycker och spel, borttagande av prästväldet och garanterandet för religiös frihet för alla individer och samhällen, han införde de mest upplysande lagar som människan någonsin känt till och etablerade en välfärdsstat och en administrationsform som var en idealisk blandning av rättvisa och barmhärtighet. Han införde universellt broderskap där det inte fanns någon som helst diskriminering på grund av ras, färg, språk, rikedomar eller kön. De utmärkande dragen för dem som anslöt sig till denna hjord var tjänandet till en Gud och till mänskligheten. Efter att ha fullbordat sitt uppdrag lämnade Profeten Muhammad (frid vare med honom) Guds sista Profet, denna världen år 632 e.Kr. och lämnade efter sig den Heliga Koranen, som uppenbarades till honom av Gud, och sina egna yttranden, för att i evighet vägleda människorna.

Den Ideala karaktären

Islams Profet levde ett liv som endast kan beskrivas som fromt. Han var ett föredöme för människorna i alla situationer, som den Heliga Koranen säger:

I Guds Apostel har ni nu fått ett härligt föredöme, för den som hoppas på Gud och den Yttersta Dagen och flitigt åkallar Gud. (Koranen 33:21)

Profet, Vi har förvisso sänt dig som ett vittne, glädjebudbärare och varnare. Som inbjudare,

på Guds vägnar, till Honom och som ett flammande bloss (som lyser upp i mörkret). (Koranen 33:44, 45)

Han levde upp till Koranens högsta ideal och exemplifierade i sitt liv de dygder som nämns i Guds Bok. När hans hustru Aisha tillfrågades om hans moral, svarade hon ”Hans moral är Koranen”. Och omvänt, när hon ombads att förklara vissa etiska föreskrifter i Koranen så gjorde hon det genom att belysa dem med Profetens liv och uppträdande.

Att säga att han var syndfri skulle bara vara en negativ beskrivning av Guds man som hade besegrat alla frestelser och passioner och levde endast för Guds skull och helt i överensstämmelse med Guds Vilja:

Säg: Min bön och min andakt, mitt liv och min död hör Gud till, all världens Herre. (Koranen 6:163)

Han var såsom Koranen beskriver honom ”en välsignelse för alla nationerna ’. Hans medlidande utsträckte sig till både vänner och fiender. ”Älskar du din Skapare? Älska dina medmänniskor först”, var hans råd till sina anhängare.

Han kände sig ytterst bekymrad över människornas depraverade och syndiga tillstånd. Han bedrövades över att, när han som statens överhuvud, var tvungen att ge order om bestraffning av någon för rättvisans skull eller för den unga republikens säkerhets skull. Men för sin egen del Lyfte han aldrig ett finger emot någon. När någon i en kritisk situation bad honom att fördöma sina fiender och förföljare, svarade han: ”Jag har inte blivit sänd för att fördöma utan som en nåd för mänskligheten. Gud, vägled mitt folk för de vet inte.” Vid Meckas erövring (för att ge ett exempel av många) förlät han alla sina fiender, som inte hade sparat några krafter på att tillintetgöra honom, hans religion, hans anhängare och var skyldiga till mord och förföljelse. Han sa till dem: ”Idag finns ingen förebråelse emot er.” Här är ett praktiskt exempel på levnadsregeln ”älska dina fiender”. Han kom för att kalla tillbaka och förbättra den fallna mänskligheten från villfarelser och han vann de antiasociala gruppernas hjärtan genom kärlek och vänlighet. Hans barmhärtighet och villighet att hjälpa människorna på alla möjliga sätt var allmänt känd. Han var de fattigas och förtrycktas bäste vän.

Han strävade i hela sitt liv efter att leda mänskligheten till den Ende, Sanne Guden, att göra dem fromma, att rädda dem från villfarelser, fördomar och synder, och att invitera dem till sanningen. Han observerade därmed troget Koranens föreskrift: ”Det finns inget tvång i religionen.” (Koranen 2:57). Han hade genomsyrat sig själv med Gudomliga egenskaper och påverkade sina medmänniskor att närma sig det Gudomliga. Ändå förblev han ödmjuk och

anspråkslös, alltid medveten om sin obetydlighet inför Gud. Från den moraliska och spirituella perfektionens högsta topp vilken han hade nått skrek han ut till folket: ”Jag är blott en mänsklig varelse liksom ni.” (Koranen 41:5)

Icke-muslimers hyllningar till Profeten

Uppskattandet av Profeten Muhammad och hans Budskap växer i Väst. Detta är vad Major A.G. Leonard skriver om sanningen i Profetens Budskap i sin bok ”Islam, her moral and spiritual value”: ”Man måste från början inse att Muhammad inte var någon spirituell knäppare, utan en av de mest insiktsfulla och uppriktigaste själar i alla tider eller epoker. En man som inte bara var stor utan en av de största och sannfärdigaste människor som mänskligheten någonsin har frambringat. Stor inte bara som Profet, utan som patriot och statsman, en materiell lika väl som en spirituell uppbyggare, som byggde upp en stor nation, ett stort imperium, och framför allt, en ännu större Tro. Sann, därför att han var sann emot sig själv, emot sitt folk, och framför allt emot sin Gud. När man inser det måste man erkänna att Islam är en djup och sann religion, som strävar efter att upplyfta sina anhängare från det mänskliga mörkrets avgrunder till Ljusets och Sanningens värld. Major A.G. Leonard: ”Islam, Her Moral and Spiritual Value.” Sid. 20 – 21.

Följande är vad Lamartine, en av Frankrikes största författare, skriver om Muhammads storhet: ”Om ändamålens storhet, små hjälpmedel och häpnadsväckande resultat är tre kriterium för mänsklig begåvning, vem skulle då våga jämföra några stora män i den moderna historien med Muhammad? De mest berömda män skapade endast vapen, lagar och imperier. De grundade, om någonting alls, inget mer än materiell makt vilken ofta gick förlorad inför deras ögon.

Denne man rubbade inte bara arméer, lagar, imperier, folk och dynastier utan miljontals människor i en tredjedel av den då bebodda världen. Han rubbade altarna, gudarna, idéer och själar. På basis av en Bok, av vilken varje bokstav blivit lag, skapade han en spirituell nationalitet, vilken har sammansvetsat folk med olika språk och från alla raser. Han har lämnat oss de outplånliga kännetecknen för denna muslimska nationalitet, hatet till falska gudar och passionen för den Ende och Immateriella Guden.

Det var hans övertygelse som gav honom kraft att återupprätta tron. Denna tro var tvåfaldig, Guds Enhet och Guds Immaterialitet: den förra säger oss vad Gud är och den senare vad Gud inte är. Filosof, Apostel, talare, lagstiftare, erövrare av idéer, återupprättar av en rationell Tro, grundare av tjugo världsliga imperier och ett spirituellt imperium, det är Muhammad. Med hänsyn till de mått med vilka mänsklig storhet kan mätas, kan vi fråga oss: finns det en större man än han?”

Historicitet

Jämförelser går ibland inte att göra, men även om man skulle vara benägen att jämföra Evangeliernas Jesus och Profeten Muhammad finner man snart att de två inte alls går att jämföra. För emedan Profeten Muhammad helt och hållet är en historisk person, vars hela liv i detalj finns bevarat i Hadith -böcker och historia, så är Jesu liv och person höljt i mysterier. Det finns forskare som förnekar Jesu existens och betraktar honom som en mytologisk person. Men även om vi anser detta vara en extrem åsikt och intygar, som muslimer gör, att en person kallad Jesus faktiskt föddes i Palestina ett par år före den kristna eran och gjorde anspråk på att vara den väntade judarnas Messias, så är vår information om honom så fragmentarisk och osäker att ingen klar bild av hans liv och person inställer sig i våra tankar. Det finns tvivel om datum, plats och omständigheterna vid hans födelse, det finns ingenting känt om hans livs första trettio år, det finns meningsskiljaktigheter angående hans död. Evangelierna berättar endast om lite mer än två år av hans liv, och det på ett sätt som knappast kan passera en historiskt kritisk test.

En fullkomlig förebild

Även om jag på basis av den Heliga Koranen betraktar Jesus och Muhammad som lika goda, obefläckade, nobla och inspirerade, så fick ändå aldrig Jesus tillfälle att bli en perfekt förebild för alla människor så som Profeten Muhammad fick. Det råder inget tvivel om, att om Jesus hade fått chansen, så hade han uppträtt precis som Profeten Muhammad gjorde, för båda två var Profeter från samma Gud. Jesus gifte sig aldrig så han kunde aldrig bli en idealisk åka man och fader. Han besegrade inte sina fiender så därför hade han ingen möjlighet att visa hur en segrare skulle uppträda emot sina besegrade fiender, som inte har sparat några krafter på att förgöra honom och hans anhängare. Han fick inget tillfälle att visa sina förföljare verklig nåd och förlåtelse. Jesus blev aldrig någon förebild för en god och rättvis ledare och domare. Vi måste vända oss till Profeten Muhammad, och inte Jesus, om vi vill se bilden av ett idealiskt, lyckligt och fromt äktenskapligt liv och en klok, rättvis och god ledare som inget kunde muta eller avleda från att arbeta för sitt folks materierna och moraliska förbättring. Profeten Muhammad upplevde både förföljelse och framgång. Han visade sällsynt tålamod, styrka, mod och kärlek för sina fiender, och barmhärtighet när hans bittraste motståndare stod hjälplösa framför honom. Jesus fick aldrig någon chans att praktiskt omsätta många av sina föreskrifter och vad han lärde. Han rådde till exempel sina anhängare att ”sälja sina mantlar och köpa svärd” (Lukas 22:36), men han kunde inte demonstrera för dem den rätta användningen av svärdet. Att motstå våld och aggression blir ibland vår största plikt till exempel när män, kvinnor och barn slaktas, och när friheten att tro och praktisera en fritt vald religion förnekas folk av fanatiker och tyranner. Det var Profeten Muhammad som visade hur en sann Guds soldat bör uppträda på slagfältet och i stunder av

nederlag och triumf.

Jesu liv är parallellt med Profeten Muhammads tidiga liv, men Jesus levde inte tillräckligt länge för att praktiskt ge form åt sin lära och arbeta ut de sociala innebörderna av sitt Budskap. Han fick inte chansen att utvidga sin lära att täcka alla situationer i livet och att genomföra de väldiga sociala reformer som Profeten Muhammad gjorde. Den moderna människan som måste leva ett liv som en son, en make, en fader, en fattig arbetare, en samhällsmedborgare, en granne, en föraktad förespråkare av nya idéer och sätt, ett offer för religiösa och politiska bigotteriet, en man med makt, en lyckosam ledare, en soldat, en affärsman, en domare och en härskare, kommer att finna att Profeten Muhammad är en perfekt förebild för honom i livets alla situationer.

Islams och Kristendomens doktriner

Kristendomen såsom den tolkas av både de romersk katolska och protestantiska trossamfunden innefattar kristendomens huvudsakliga doktriner vilka är:

1. Treenigheten.
2. Jesus Kristus' gudomlighet.
3. Jesus' gudomliga sonskap.
4. Den ursprungliga synden.
5. Lidandet

Religionen Islam accepterar inte någon av dessa dogmer. Den tror på en Gud i motsats till kristendomens treenighet. Den anser att kristendomens förgudning av Jesus är en återgång till hedendom. Enligt den heliga koranen var Jesus inte en inkarnation av Gud utan en profet eller budbärare från Gud, och, som alla andra profeter (inklusive profeten Mohammad) en mänsklig varelse av kött och blod. Islam tillbakavisar även Jesus' gudomliga sonskap. Han kan kallas Guds son i den betydelsen i vilken alla rättfärdiga människor kan kallas Guds barn, men inte i någon bokstavlig eller speciell mening. På samma sätt tillbakavisar Islam dogmerna om den ursprungliga synden, det ställföreträdande offret och lidandet.

Islams grundläggande doktriner är:

- Guds enhet (Gud är en)
- Tron på profeterna uppresta av Gud bland alla världens nationer

- Tron på uppenbarelserna som Gud sänt till profeterna för att vägleda människorna till sanning och rättfärdighet
- Tron på den mänskliga naturens inneboende syndfrihet och människans kapacitet för obegränsad moralisk och spirituell utveckling (genom tro på Gud och troget fasthållande vid profeternas inspirerande läror)
- Personligt ansvar för ens gärningar
- Livet efter döden, och
- Mänsklighetens jämlikhet och universella broderskap.

Treenigheten

Treenighetens princip innebär att det finns tre separata gudomliga personer i Gudfader, Gud sonen och Gud den helige anden. Den athanasianska trosbekännelsen fastslår: ”Det finns en person i Fadern, en annan i Sonen, och en annan i den Helige Anden. Men Fadern, Sonen och den Helige Anden är alla en, likvärdiga i ära. Fadern är Gud, Sonen är Gud och den Helige Anden är Gud. Ändå finns det inte tre Gudar utan en Gud…”

Detta är en uppenbar själv e-motsägelse. Det är som att säga att, ett plus ett plus ett är ett, ändå är det tre. Om det finns tre separata gudomliga personer och alla är Gud, då måste det finnas tre gudar. Den kristna kyrkan erkänner omöjligheten att få tron på tre gudomliga personer att överensstämma med tron på att Gud är en, och förklarar därför att treenighetens principer är ett mysterium på vilket en person blint måste tro. Detta är vad pastor J F De Groot skriver i sin bok Catholic Teaching: ”Den heliga treenigheten är ett mysterium i ordets verkliga bemärkelse. För endast förnuftet kan inte bevisa existensen av en treenig Gud, uppenbarelsen lär det, och även efter det att mysteriets existens har avslöjats för oss, så förblir det omöjligt för det mänskliga intellektet att förstå hur de tre personerna endast har en gudomlig natur.”

Konstigt nog, nämnde Jesus Kristus själv aldrig något om treenigheten. Han visste eller sa aldrig någonting alls om att det fanns tre gudomliga personer i Gud. Hans uppfattning om Gud skiljde sig på inga sätt från de tidigare israelitiska profeterna som alltid hade predikat om Guds enhet och aldrig treenigheten. Jesus upprepade de tidigare profeterna när han sa:

Det förnämsta av alla buden är detta: ”Hör Israel, Herren vår Gud, Herren är en. och du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft” . (Markus 12:29, 30)

Han trodde på en gudomlig person, en Gud, vilket framgår av följande utsaga:

Herren din Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna. (Matteus 4: 10)

Treenighetens doktrin skapades av de kristna ungefär trehundra år efter Jesus. De fyra kanoniska evangelierna, skrivna mellan 70—115 e.Kr., innehåller inget om treenighet. Till och med st Paulus, som införde många utländska idéer i kristendomen, visste inget om en treenig Gud. Ett katolskt uppslagsverk medger att treenighetens doktrin var okänd för de tidiga kristna och att den formulerades i det fjärde århundradets sista tredjedel (The New Catholic Encyclopedia 1967 volym 14).

Treenighetens principer var inget som Jesus Kristus lärde, de finns ingenstans i bibeln (varken i gamla eller nya testamentet) och de var helt främmande för de tidiga kristna. De blev en del av kristen tro mot slutet av fjärde århundradet. Treenigheten är rationellt sett ohållbar. Den är inte endast bortom förnuftet utan även stridande emot sunt förstånd. Som vi sa tidigare är tron på tre gudomliga personer of örenig med ton på Guds enhet. Om det finns tre distinkta och separata personer så måste det finnas tre distinkta och separata substanser, för varje person är oskiljbar från sin egen substans. Om nu Fadern är Gud, Sonen är Gud och den Helige Anden är Gud så måste det finnas tre distinkta substanser och som en konsekvens härav tre distinkta gudar. Dessutom är de tre gudomliga personerna antingen oändliga eller ändliga. Om de är oändliga så finns det tre olika ändligheter, tre allmakter, tre evigheter och alltså tre gudar. Om de är ändliga leds vi till den absurda tanken att en oändlig person existerar i tre ändliga former som var och en är ändlig och som bildar en oändlig förening. Faktum är att om tre personer är ändliga så är varken Fadern, Sonen eller den Helige Anden Gud.

Islam predikar den enkla och uppenbara Guds enhet. Den presenterar ett gudsbegrepp som är fritt från all antropomorfism och mytologi. Den fastslår Guds unikum och säger att Han inte har några partners i sin gudomlighet. Han är en substans, Han är den oberoende, på vilken alla är beroende, och som inte är beroende av någon. Han är alltings Skapare och Beskyddare, den Allsmäktige, den Allvetande, den Kärleksfulle, den Barmhärtige, den Evige och den Oändlige. Han varken föder eller har blivit född. Ingenting kan komma ur Honom och bli hans jämlike eller partner i Gudomligheten:

Och, säj: Gud är en Gud den evige Ej har han fött och ej är han född Och ingen är hans like (Koranen 112:1-4)

Eder Gud är en enda Gud, det finns ingen Gud utom Honom, den barmhärtige förbarmaren. I himlarnas och jordens skapelse, i nattens och dagens växling, i skeppet som seglar på havet med sådant som länder människorna till gagn, i vattnet som Gud nedsänt från himmelen och varmed Han giver jorden liv efter hennes dvala, i alla de kräk Han kringspritt på henne, i

vindens omkastningar och i molnen som fatt sig ålagt att fara mellan himmel och jord, finnas sannerligen tecken för människorna som har förstånd.” (Koranen2:158, 159)

Det finns ingen Gud utom Gud, den levande, den beståndande. Ej överväldigar Honom slummer eller sömn, Honom tillhör vad som finnes i himlarna och vad som f enes på jorden. Vem är det som fäller förbön hos Honom utan Hans tillåtelse? Han vet vad som varit före dem och vad som skall komma efter dem, men av Hans kunskap fatta de ej annat än vad Han vill. Hans tron omfattar himlarna och jorden, och deras vidmakthållande är ingen börda för Honom, ja Han är den Höge, den Store. ” (Koranen 2:256)

Jesus gudomlighet

Den andra kristna trossatsen är den om Jesus Gudomlighet. De kristna (både de romersk-katolska och protestanterna) tror att Jesus är Gud, den andra personen i den gudomliga treenigheten, som för nära två tusen år sedan valde att uppträda i mänsklig kropp och som föddes av Jungfru Maria. Även denna trossats har inget stöd i Jesus egna ord så som de återges i evangelierna. Här är hans egna ord:

Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. (Markus 10:18)

Han talade om Gud som:

Min Fader och eder Fader, min Gud och eder Gud. (Johannes 20:1 7)

Dessa ord från Jesus, återgivna i bibeln, visar att Jesus stod i samma relation till Gud som vilken annan människa som helst. Han var en varelse skapad av Gud. I sin dödskamp på korset, skrek Jesus: ”Eloi, eloi, lama sabachthani?” vilket har översatts med: ”Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?” (Markus 15:34). Kan någon föreställa sig dessa ord komma ur Guds mun? Här har vi en hjälplös man som i sin vånda åkallar sin skapare och Gud. Gud är objektet för våra böner, den högste till vilken vi riktar oss med våra böner. Vi kan inte föreställa oss Gud bedjande till någon. Ändå skrivs det om Jesus i evangelierna:

Och bittida om morgonen medan det ännu var mörkt, stod han upp och gick åstad bort till en öde trakt och bad där. (Markus 1:35)

Han drog sig undan till öde trakter och bad. (Lukas 5:16)

Faktum är att Jesus aldrig gjorde anspråk på att vara Gud. Han var en man till vilken Gud hade uppenbarat sitt budskap för att vägleda andra människor. För att återge hans egna ord:

Jesus sa till dem: Aren I Abrahams barn, så göres ock Abrahams gärningar. Men nu stan I efter att döda mig, en man som har sagt eder sanningen, såsom jag har hört den av Gud. (Johannes 8:39, 40)

Och detta är evigt liv, att de känna Dig, den Ende Sanne Guden, och den Du har sänt Jesus Kristus. (Johannes 17:3)

Dessa ord från Jesus bevisar för det första att det endast finns en gudomlig person, och att Jesus inte kände till treenigheten. För det andra att Jesus inte gjorde några anspråk på gudomlighet, för han refererade till någon annan än sig själv som den Ende Guden. För det tredje gjorde Jesus endast anspråk på att vara Guds Budbärare (”Jesus Kristus som du har sänt”). Förståndet vägrar att acceptera en man som föddes av en kvinna, undgick mänskliga brister, och begränsningar och gradvis steg i vishet och makt, som alla andra mänskliga varelser, som Gud. Att tillskriva Gud mänskliga begränsningar och tro på Hans förkroppsligande i en mänsklig kropp är att förneka Guds fullkomlighet. Islam har befriat sina anhängare från sådana fördomar genom att förkasta trossatsen om inkarnationen. Den heliga koranen tillbakavisar Jesus’ gudomlighet med följande ord:

Otrogna äro de som säga: Gud är förvisso Kristus, Marias son, ty Kristus sa: Israels barn, dyrka Gud, min och eder Herre. (Koranen 5:76)

Det är förvisso samma förhållande med Jesus inför Gud som med Adam, Han skapade honom av stoft, sedan sa han till honom: ”Varde!” och han vart. (Koranen 3:52)

Enligt Islams heliga bok var Jesus en Guds profet, fri från synd och from, men som alla andra profeter en mänsklig varelse i alla avseenden:

Han (Jesus) svarade: Jag är förvisso Guds tjänare, Han har givit mig skriften och gjort mig till Profet. (Koranen 19:31)

Den islamiska ståndpunkten är att alla profeterna var mänskiga varelser, som genom sina syndfria liv och sitt ägnande åt sanningen blev utvalda av Gud som Hans Apostlar. De hade blivit så ett med Gud att i allt de gjorde eller sa, så utförde de Hans vilja. Budskapet de hade till människorna var inte deras utan Guds. Gud framförde sina ord till dem, så att de kunde forma sina egna liv efter dem och bli förebilder för sina medmänniskor. Profeten Muhammad förklarade:

Jag är blott en mänsklig varelse liksom ni. Det har uppenbarats för mig att eder Gud är en enda Gud. Vänd eder till Honom om förlåtelse. (Koranen 41 :5)

Det gudomliga sonskapet

Den tredje kristna trossatsen är att Jesus Kristus var Guds son i ett speciellt avseende. Denna trossats är inte heller i överensstämmelse med vad Jesus sa och lärde. I Bibeln har detta uttryck använts för många tidigare profeter. David kallades, till exempel, Guds son i Psaltaren 2:7: ”Jag vill förtälja om vad beslutet är, Herren sa till Mig: Du är min son. Jag har idag fött dig.” Litet längre fram i bibeln kallas även Salomo för Guds son: ”Han skall bygga ett hus åt mitt namn, hans skall vara min son och jag skall vara hans fader och jag skall befästa hans konungatron över Israel för evig tid.” (Första Kronikerboken 22: 10). Denna fras betydde inget annat än närhet till Gud i kärlek. Kristendomens grundare själv, sa att varje människa som utförde faderns i himlens vilja var en Guds son. Är inte detta vad Jesus säger i följande utsagor:

Älska edra ovänner och be för dem som förföljer eder, och varen så eder himmelske faders barn. (Matteus 5:44- 45)

Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn. (Matteus 5:9)

Det kan inte finnas någon tvekan om vad dessa fraser hade för innebörd för Jesus. Med utgångspunkt för detta finns det ingen anledning att betrakta Jesus som Guds son i någon bokstavlig mening. Jesus kallade för det mesta sig själv som ”människosonen” men när han syftade på sig själv som en ”Guds son” var det utan tvekan i samma betydelse som Adam, Israel, David och Salomo hade kallats Guds söner före honom och om vilka han själv hade talat som de som hade kärlek i sina hjärtan och levde i fred med sina medmänniskor. Den heliga Koranen tillbakavisar på ett kraftfullt sätt trossatsen att Jesus var Guds son i någon bokstavlig mening. Den säger:

Och de säger också: ”Gud har skaffat sig barn. Honom allena all ära”. Nej, men Honom tillhör vad som finnes i himlarna och på jorden. Allt är Honom underdånigt. (Koranen 2:110)

Icke tillkommer det Gud att skaffa sig några barn. Honom allena all ära! När Han beslutar en sak säger Han blott Varde! till den och så varder det. (Koranen 19:36)

Det sunda förnuftet är återigen på islams sida. Filosofi säger oss att ingen varelse från vilken en annan varelse kan utgå, existera som en separat individ och bli hans jämlike och partner, kan anses som perfekt. Att tillskriva Gud en son vore att förneka Guds fulländning.

Den ursprungliga synden

Den fjärde kristna trossatsen är den om lidandet. Kristendomen förklarar att Adam syndade

genom att inte lyda Guds order att inte äta av kunskapens frukt. Adams synd ärvdes av alla Adams barn: alla människor föds syndiga. Guds rättvisa fordrar att ett pris måste betalas för varje synd. Gud varken vill eller kan låta någon synd gå ostraffad. Det enda som kan gottgöra synd är spillandet av blod. Eller som Paulus formulerar det:

Så renas enligt lagen nästan allting med blod, och utan att blod utgjutes gives ingen förlåtelse. (Hebréerna 9:22)

Men detta blod måste vara ett fulländat, syndfritt och oförgängligt blod. Så Jesus Kristus, Guds son, som kom från himlen, utgjut sitt heliga syndfria blod, led obeskrivligt och dog för att betala straffet för människornas synder. Därför att Jesus var den oändlige Guden kunde han ensam betala syndens oändliga straff. Ingen kan räddas om han inte accepterar Jesus som sin förlossare. Alla är dömda att lida i evighet i helvetet på grund av sin syndfulla natur, om han inte accepterar försoningen som gjordes för hans synder genom Jesu blod. Denna trossats är uppdelad på tre delar:

1. Den ursprungliga synden
2. Tron att Guds rättvisa fordrar att blod måste utgjutas för syndens förlåtelse
3. Tron att Jesus har betalat priset för människornas synder genom sin död på korset, och att endast de som tror på hans ställföreträdande offer kan bli frälsta. Som mycket annat i kristendomen så har doktrinen om den ärvda synden inget stöd i Jesu ord eller av de profeter som kom före honom. De lärde att alla människor var ansvariga för sina egna handlingar, barnen kommer inte att straffas för sina fäders synder. Det står till exempel i profeten Jeremias bok 31:29, 30: ”På den tiden skall man icke mer säga: Fäderna hava ätit sura druvor och barnens tänder blivit ömma därav. Nej, var och en skall dö genom sin egen missgärning, var man som äter sura druvor, hans tänder skola bli ömma därav. (Se även Hesekiel 18:1—9 och 20—21.) Att Jesus själv betraktade barnen som oskyldiga och rena, och inte födda i synd framstår klart av hans uttalande:

Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till. Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin (Markus 10:14, 15)

Islam fördömer trossatsen om den ursprungliga synden och anser att barnen är rena och syndfria vid födseln. Synd, säger den, är inte något nedärvt utan något som var och en förvärvar genom att göra vad han inte borde och inte göra vad han borde.

Rent rationellt sett vore det höjden av orättvisa att fördöma hela mänskligheten för en synd som begicks för tusentals år sedan av de första människorna. Ansvaret för en synd måste ligga på endast den person som begick den och inte på hans efterkommande. Människan

föds med en fri vilja, med kapacitet att både göra ont och också att bekämpa det onda och göra gott. Det är när hon är vuxen och kapabel att skilja mellan rätt och fel, som hon använder sin frihet fel och faller för frestelser, som synd föds i henne. Till för inte så länge sedan begravdes inte de odöpta barnen i kristendomens vigda jord, för de ansågs ha dött i den ursprungliga synden och var dömda att brinna i evighet i helvetets eld.

Guds rättvisa

Den andra delen av den kristna trossatsen om lidandet är, att ett pris måste betalas för den ursprungliga synden. Denna åsikt visar en fullständig okunnighet om Guds natur. Gud är inte endast en domare eller kung. Han är som Koranen beskriver honom ”Domedagens Konung”. Han är inte bara rättvis utan också barmhärtig och förlåtande. Om Han ser något verkligt gott i en människa eller ser att hon är uppriktigt ångerfull och har en sann strävan att besegra det onda i henne, då kan Han förlåta alla hennes synder. Det enda motivet för straff är nämligen att stoppa ondska och att reformera överträdaren. Att straffa en person för hans tidigare synder även efter det att han har ångrat och förbättrat sig själv, är ett tecken på hämnd och inte på rättvisa. Guden som vi vördar–Skaparen och Upprätthållaren av världen–är kärlekens och barmhärtighetens Gud. Om han föreskriver en lag och ett sätt att leva, så är det inte för hans egen skull utan för mänsklighetens skull.

Om han straffar en människa för hans fel och synder så är det inte för hans egen tillfredsställelse eller kompensation, som den kristna trossatsen tillkännager, utan för att stoppa ondskan och rena syndaren. Helvetet är som ett sjukhus, där de som är spirituellt sjuka de som är hemsökta av elakhet, hat, självviskhet, känslolöshet, falskhet, oärlighet, snikenhet, orenhet, högmod m.m. botas genom lidandets och ångerns eld. De som har en ihärdig vilja att göra gott och känner verklig ånger kommer att finna att Gud alltid är redo att förlåta deras misstag och synder utan att kräva någon kompensation från dem eller någon annan. I den heliga Koranen läser vi:

Säg: Mina tjänare som varit lättsinniga mot eder själva, misströsten icke om Guds barmhärtighet! Gud förlåter förvisso synderna helt och hållet, Han är förvisso den överseende, den barmhärtige. Gör en bot inför eder Herre och underkasten eder Honom innan straffet kommer över eder. Sedan skall ni ej få någon hjälp. (Koranen 39:54, 55)

Den som begår något ont eller gör orätt mot sig själv och sedan beder Gud om förlåtelse (och förbättrar sig själv) skall finna Gud överseende och barmhärtig. Den som begår en synd, begår den blott mot sig själv. Gud är den Allvetande, den Vise. (Koranen4:110, 111)

Blodsförsoningen

Den tredje delen i lidandets kristna trossats är att Jesus betalade priset för den ursprungliga synden genom sin död på korset, och att frälsning inte kan erhållas om man inte tror på den frälsande kraften i hans blod. Denna trossats är inte bara en förnekelse av Guds barmhärtighet utan också av Hans rättvisa. Att kräva blod för att förlåta människors synder är att visa fullständig brist på barmhärtighet, och att straffa en oskyldig man för andras synder, antingen han är villig eller inte, är höjden av orättvisa. Kristendomens försvarare försöker förklara detta med att Jesusfrivilligt led döden för att betala människornas synder. På detta svarar vi: Först och främst är det inte historiskt korrekt att säga att Jesus hade kommit för att frivilligt dö för människornas synder. Vi läser i bibeln att han inte ville dö på korset, för när han fick veta att hans fiender konspirerade mot hans liv, förklarade han att hans ”själ var synnerligen sorgsen inför döden”. Han bad sina lärjungar att vaka över honom och skydda honom från sina fiender. Han bad till Gud: ”Abba, Fader, allt är möjligt för dig.” Tag denna kalk ifrån mig. Dock inte vad jag vill, utan vad du vill.” (Markus 14:36). För det andra misslyckas vi att förstå hur en mans lidande och död kan utplåna andras synder. Det låter som läkaren som krossade sitt eget huvud för att bota sina patienters huvudvärk. Den heliga koranen säger:

Deras kött eller blod offerdjuren skall aldrig komma Gud till godo, men eder gudaktighet skall komma Honom till godo. (Koranen 22:38)

Den kristna frälsningsplanen är inte bara moraliskt och rationellt emot förnuftet, den har heller inget stöd i Jesu ord. Man kanske kan säga att Jesus led för människornas synder i den meningen att när han försökte lära dem vad som är rätt och fel drabbades han av de ondas vrede och blev torterad av dem. Detta betyder emellertid inte att hans död var en försoning för andras synder och att endast de som tror på hans blod skall bli förlåtna. Jesus kom för att rädda människor från synd genom sin undervisning och sitt fromma liv, och inte genom att avsiktligt dö för dem på korset och offra sitt blod som en försoning för deras synder. När en ung man kom för att fråga honom ”Gode Herre, vad skall jag göra för att uppnå evigt liv”? Nämnde han inget om sitt försonande offer och den friköpande kraften i hans blod. Hans svar var detsamma som alla andra profeters:

Varför frågar du mig vad som är gott? En finnes som är god. Men vill du ingå i livet så håll buden. (Matteus 19:17)

”Håll buden” det, enligt Jesus, var vägen till evigt liv. Frälsning kunde uppnås genom att tro på Gud, avhålla sig från ondska och göra gott, och inte genom att acceptera Jesus som en frälsare och tro på hans blods försoning. Islam tillbakavisar även denna trossats. Den

förklarar att syndernas förlåtelse inte kan erhållas genom lidandet eller offrandet av en annan person, mänsklig eller gudomlig, utan genom Guds nåd och våra egna uppriktiga och ihärdiga försök att bekämpa det onda och göra gott:

Att en bärerska ej bär en annans börda, att ingenting annat tillkommer människan än vad hon strävat efter, att hennes strävan skall komma i dagen. (Koranen 53:3941)

Om någon låter vägleda sig sker det till hans eget bästa, och om någon far vilse sker det till hans egen skada, icke bär en bärerska en annans börda. (Koranen 17: 16)

Islam lovar frälsning (vilket i koranen betyder närhet till Gud och utvecklandet av människans hela godhet) till alla dem som tror på Gud och gör goda gärningar: ”Den som underkastar sig Gud och gör väl skall få sin lön hos sin Herre, ingen fruktan skall råda över dem och de behöva ej vara bedrövade.” (Koranen 2:106).

Islam: En rationell religion

Vi har reflekterat över några av de viktigaste doktrinerna i kristendomen vilka formulerar delar av både den protestantiska och katolska trosbekännelsen. Vår studie har lett oss till slutsatsen att trossatserna om treenigheten, Jesu gudomlighet, Jesu gudomliga sonskap, den ursprungliga synden och lidandet är varken rationella eller i överensstämmelse med vad Jesus lärde. Dessa trossatser formulerades långt efter Jesus som ett resultat av hedniskt inflytande. Dessa trossatser visar att kristendomen har avvikit avsevärt från Jesus’ religion. Islam är ett återuppväckande och en ny version av Jesus religion och alla andra profeters. Religionen som uppenbarades för de olika nationernas profeter var densamma, men under tidens gång hade de misstolkats och blivit uppblandade med fördomar och meningslösa ritualer. Gudsbegreppet, själva religionens kärna, degraderades genom

- Den antropomorfistiska tendensen att tilldela Gud en mänsklig gestalt och personlighet,
- associerandet av andra personer med den ende, sanne guden (som i hinduism och kristendom),
- genom förgudning av änglarna (t ex Devas i hinduism, Yazatas i Zoroastrianism och kanske också den helige anden i kristendom),
- Guds inkarnationer i människor,
- genom personifierandet av Guds egenskaper till olika gudomliga personer (t ex den kristna treenigheten Fadern, Sonen och den Helige Anden, och Brahma, Vishnu och Shiva i hinduismen, och Amesha Spentas i zoroastrianism).

Den helige profeten Muhammed kritiserade alla dessa irrationella teologiska trender och

återbördade gudsbegreppet till dess ofördärvade renhet som den ende, eviga verkligheten (as-Samad), skaparen och vidmakthållaren av världarna (Rabb-ul-Alamin), den kärleksfulle (ar-Rahman), den förlåtande (al-Ghaffur), den medlidsamme (ar-Rahim), den allsmäktige (al-Aziz), den allvetande (al-Alim), den helige (al-Quddus), den allomfattande (al-Wasi). Han rensade bort alla fördomar, villfarelser och meningslösa ceremonier från religionen, breddade dess fält för att göra den till en källa av inspiration och vägledning för mänskligheten och förenade människor av alla raser, färger och nationer till ett universellt broderskap. Islam är en religion utan myter. Dess lära är enkel och rationell.

Den vädjar till mänskligt förnuft och samvete. Sanningen i den islamiska doktrinen om Guds en- het och godhet har kommit till oss genom studiet och begrundande av kosmos, där vi finner den allrådande enigheten i de manifesterade olikheterna, genom alla profeternas läror, genom erfarenhet av alla religioners och nationers outgrundligheter, och slutligen genom treenighetens försvarare som trots deras tro på tre gudomliga personer förklarar att det endast finns en Gud. Sanningen i de övriga islamiska principerna följer logiskt från tron på Guds enighet och godhet. Om Gud är en så är alla människor varelser komna från samma Gud och är jämlika i hans ögon – och därav den islamiska tron på jämlikhet och broderskap mellan alla män och kvinnor.

Om Gud är skaparen och vidmakthållaren av alla världar, måste han tillgodose inte bara människans fysiska behov utan även de moraliska och spirituella behoven genom att för människan uppenbara sanningens och rättfärdighetens väg—därav den islamiska tron på Uppenbarelsen.

Dessutom måste de gudomliga uppenbarelserna komma när och där de behövs, och för att uppenbara sitt Budskap måste Gud välja människor som helt och hållet hänger sig åt sanningen och som lever ett fromt och syndfritt liv och som kan inspirera andra att följa den rätta vägen. Därav kommer den islamiska tron på alla nationers profeter. Slutligen, om Gud är godhetens Gud och hans skapande av världen och människan inte är meningslöst, så måste det finnas ett liv efter döden där människan skördar frukterna av sin tro och sina gärningar, och därav den islamiska tron på livet efter döden. Den kända italienska orientaliska kännaren, dr Laura Veccia Vaglieri, skriver följande om den rationella och spirituella andan i islam i sin bok ”An interpretation of Islam”: ”Den arabiske profeten predikade den renaste monothelarn för fetischdyrkarna och kristendomens och judendomens korrupta efterföljare.

För att få människorna att tro på en Gud vilseledde han dem inte med händelser som avviker från det naturliga – så kallade mirakel, inte heller använde han gudomliga hotelser vilket endast underminerar människans förmåga att tänka. Han helt enkelt inbjöd dem att betänka

universum och dess lagar utan att be dem lämna sin verklighetsuppfattning, han lät dem läsa i livets bok.” ”Tack vare islam besegrades hedendomen i sina olika former.

Begreppet om universum, religionsutövandet och det sociala livets sedvänjor befriades från alla gräsligheter vilka hade degraderat dem, och det mänskliga sinnet blev fritt ifrån fördomar. Människan insåg slutligen sin värdighet. Han ödmjukade sig själv in- för skaparen, hela mänsklighetens herre.” ”Själen befriades från fördomar, och människans vilja frisattes från de band som hade hållit den bunden till andra människors vilja, eller andra så kallade dolda makter. Präster och alla de som låtsades vara förlikningsmän mellan Gud och människan, och som en konsekvens av detta trodde att de hade makt över andra människors vilja, föll från sina piedestaler.

Människan blev endast Guds tjänare och gentemot andra människor hade hon endast en fri människas skyldigheter gentemot andra fria människor. Islam grundlade jämlikhet bland människorna emedan de tidigare hade lidit under sociala orättvisor. En muslim utmärkte sig inte längre framför andra muslimer på grund av börd eller någon annan faktor som anknöt till hans personlighet utan endast genom sin gudsdyrkan, sina goda gärningar, sin moral och intellektuella förmåga.” Islam är enighetens universella budskap. Guds enhet, alla religioners enande, alla nationers profeters enande och mänsklighetens enande. .

Islams och kristendomens morallära

Både Islam och Kristendom uppmanar människorna till goda gärningar och ett fromt liv. De fördömer falskhet, oärlighet, hyckleri, orättvisa, grymhet, stolthet, otacksamhet, förräderi, omåttlighet, lusta, lättja, svartsjuka, självviskhet, apati, vrede och våld. Båda ålägger sina anhängare tro och förlitan på Gud, ånger, sanning, renhet, mod, rättvisa, välgörenhet, godhet, sympati, barmhärtighet, självbehärskning och ärlighet.

De viktigaste dygderna som Islam och Kristendom föreskriver kan delas upp i två grupper. För det första dem som förhindrar en människa att skada andras liv, egendom och heder såsom kyskhet, heder, fridfullhet och artighet. För det andra dem som uppmanar en människa att göra andra gott, såsom barmhärtighet, förlåtelse, sanningsenlighet, mod, tålamod, sympati, vänlighet och kärlek.

Nu ska jag ge en kortfattad redogörelse för Islams och Kristendomens moraliska läror enligt de bägge religionernas heliga skrifter.

Kyskhet

Kristendom: ”Ni har hört att det är sagt: Du skall icke begå äktenskapsbrott. Men jag säger eder: Var och en som ser med begärelse på en annans hustru han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.” (Matteus 5:27. 28)

Islam: ”Begån ej otukt! Sådant är förvisso skändlighet, och det är förfärligt att handla så.” (Koranen 17:34)

”Begån ej heller otukt, vare sig öppet eller i hemlighet.” (Koranen 6:152)

”Ögats otukt är att se med begär på en annans hustru, och tungans otukt är att yttra vad som är förbjudet.” (Sägner av Muhammad)

Fridfullhet

Kristendom: ”Saliga äro de fridamma, ty de skola besitta jorden.” (Matteus 5:5)

”Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn.” (Matteus 5:9)

Islam: ”Om någon dödar ett liv, utan att det föreligger någon blodskuld eller ofärd på jorden, skall det vara som om han hade dödat människor i allmänhet, och om någon frälser ett liv skall det vara som om han hade frälst människors liv i allmänhet.” (Koranen 5:35)

”Muslim är den från vars händer och tunga människor är säkra.” (Sägen av Muhammad)

”Skall jag berätta för er om en bättre gärning än fasta, allmosor och böner? Sluta fred med varandra: fiendeskåp och illvilja sliter upp de gudomliga belöningarna med rötterna.” (Sägen av Muhammad)

Artighet

Kristendom: ”Men jag säger eder: Var och en som vredgas på sin broder, han är hemfal- len åt domstolens dom, men den som säger till sin broder: Du är en odåga, han är hemfallen åt stora rådets dom, och den som säger: Du dåre, han är hemfallen åt det brinande Gehenna. ” (Matteus 5:22)

Islam: ”Förvrid ej ansiktet mot människorna och gå ej spotskt på jorden! Gud älskar förvisso ingen som är inbilsk och skrytsam. Var hövisk i din gång och dämpa din röst! Det obehagligaste av alla läten är sannerligen åsnornas läte.” (Koranen 31 :17, 18)

”Ni som tror, män må ej håna andra män – det kan hända att dessa äro förmer än de — ej heller kvinnor andra kvinnor — det kan hända att dessa äro förmer än de. Baktalen ej varandra och given ej varandra ök – namn! Ogudaktighet sedan man antagit tron är ett olycksaligt namn, och de som icke omvända sig, dessa äro de orättfärdiga. Ni som tror undviken för många förmodanden! Vissa förmodanden äro förvisso synd. Spioneren icke! Icke heller må den ene förtala den andre.” (Koranen49:11, 12)

Ärlighet

Kristendom: ”Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava be- gärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.” (Exodus 20:17)

Islam: ”Trakten ej efter sådant, vari Gud giver eder företräde framför varandra! Männen skola hava sin del av vad de förvärvat och kvinnorna sin del av vad de förvärvat.” (Koranen 4:36)

”Given fullt mått och haren ej till dem som draga av! Och vägen på en riktig våg. och bedragen icke människorna på deras ägodelar och synden ej genom att anstifta ofärd på jorden ! ” (Koranen 26:181—183)

Sanning och rättvisa

Kristendom: ”Du skall icke bära falsk vittnesbörd emot din nästa.” (Exodus 20:16)

”Du skall icke vränga rätten och icke hava anseende till personen, och du skall icke taga mutor ty mutor förblinda de visas ögon och förvrida de rättfärdigas sak. Rättfärdighet, rättfärdighet skall du eftertrakta för att du må leva och taga i besittning det land som Herren din Gud vill giva dig.” (Femte Mosebok 16:19, 20)

Islam: ”Ingen människa är sann i ordets verkliga betydelse utom han som är sann i ord, gärning och tanke.” (Sägen av Muhammad)

”Ni som tror, iakttag rättvisa inför Gud, även om det är till förfång för eder själva eller edra föräldrar och närmaste anhöriga. Om någon är rik eller fattig, så står Gud bådadera närmast. Rätta eder ej efter edra hugskott så att ni blir partiska, ty huru ni än vriden och vänden, så är Gud förvisso underkunnig om vad ni gör.” (Koranen 4:134)

Mod och tålamod

Kristendom: ”Och den ene brodern skall då över lämna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn, och barns skola sätta sig upp emot sina föräldrar och skola döda dem. och ni skall bliva hatade av alla för mitt namns skull. Men den som är ståndaktig intill ände, han skall bliva frälst. När de nu förfölja eder i en stad så flyn till en annan och om de också där förfölja eder, sa flyn till ännu en annan. Ni skall icke ha hunnit igenom alla Israels städer förrän människosonen kommer. Och frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men icke har makt att dräpa själen, utan frukten fastmer honom som har makt att förgöra både själ och kropp i Gehenna.” (Matteus 10:21, 28)

Islam: ”Och ni som tror, saken hjälp i tålamod och bön! Gud är förvisso med de tåliga.” (Koranen 2: 148)

”Vi skola sannerligen pröva eder med fruktan, hunger och förlust av ägodelar, liv och jordens frukter. Bringa dock de tåliga ett hugnesamt budskap. Som då en hemsökelse uppsöker dem, säga: vi höra förvisso Gud till och till honom skall vi återvända.” (Koranen 2:150, 151)

”De till vilka människorna sa: Människorna hava samlat sig mot eder, rädens alltså för dem. Men detta ökade deras tro och de svarade: Gud är vårt allt, ja vilket härligt ombud han är! ” (Koranen 3:167)

Förlåtelse

Kristendom: ”Då sa Petrus till honom: Herre, hur många gånger skall jag förlåta min broder om han försyndar sig mot mig? Är sju gånger nog? Jesus svarade honom: Jag säger dig, icke sju gånger utan sjuttio gånger sju gånger nog? Jesus svarade honom: Jag säger dig, icke sju gånger utan sjuttio gånger sju gånger.” (Matteus 18:21)

Islam: ”Många av dem som fått skriften (d v s anhängarna till de andra uppenbarade religionerna) skulle önska att de åter kunde göra eder otrogna, sedan ni omfattat tron, emedan de äro avundsjuka i sina sinnen, och detta oaktat sanningen blivit dem uppenbarad. Haven undseende och fördragsamhet tills Gud kommer med sitt ord. Gud är förvisso allsmäktig.” (Koranen 2:103)

Goda gärningar

Kristendom: ”Jesus svarade och sa: En man begav sig till Jerusalem ned till Jeriko men råkade ut för rövare som togo ifrån honom hans kläder och därtill slogo honom, därefter gick de sin väg och lät honom ligga där halvdöd. Så hände det sig att en präst färdades samma

väg och när han fick se honom gick han förbi. Likaledes ock en levit, när denne kom till det stället och fick se honom, gick han förbi. Men en samarit, som färdades samma väg kom också dit där han låg, och när denne fick se honom ömkade han sig över honom. Vilken av dessa tre synes dig nu hava visat sig vara den mannens nästa, som fallit i rövarhänder? Han svarade: Den som bevisade honom barmhärtighet. Då sa Jesus till honom: Gå du och gör sammalunda. ” (Lukas 10:30—37)

Islam: ”Alla Guds varelser är hans familj, och Gud älskar honom mest som försöker göra hans varelser gott.” (Sägen av Muhammad)

”Vilka gärningar är de bästa? Att glädja ett mänskligt hjärta, att ge den hungrige mat, att hjälpa de hemsökta, att bära andras bördor.” (Sägen av Muhammad)

”Vad tänker du om den som håller domen för lögn? Det är han som förskjuter den faderlöse och icke uppmanar andra att bespisa den fattige. Ve de bedjande, som ej bryr sig om bönen, som äro skenheliga, och förhålla allmosan.” (Koranen 107:1—7)

”De som giva bort sina ägodelar för Guds sak och icke beledsaga vad de giva bort med efterräkningar eller förolämpningar, skola få sin lön hos sin Herre ingen fruktan skall råda över dem, och de behöva ej varda bedrövade. Tillbörligt tal och förlåtelse är bättre än en allmosa som beledsagas av förolämpning. Ja Gud är självtillräcklig och mild. Ni som tror gör ej edra allmosor om intet genom efterräkningar och förolämpningar liksom den som giva bort sin egendom för att väcka uppseende bland människorna men ej tror på Gud och den yttersta dagen.” (Koranen 2:264—266)

Kärlek och sympati

Kristendom: ”Du skall älska din nästa såsom dig själv. ” (Markus 12:31)

”Ett nytt bud giver jag eder, att ni ska älska varandra såsom jag har älskat eder, så skoten ni ock älska varandra. Om ni har kärlek inbördes, så skola alla därav förstå att ni är mina lärjungar.” (Johannes 13:34, 35)

Islam: ”Älskar ni er skapare? Älska först era medmänniskor.” (Sägen av Muhammad)

”Ingen är en sann troende om han inte önskar för sin nästa det som han önskar för sig själv.” (Sägen av Muhammad)

Icke – motstånd mot ondska

Kristendomen är emellertid ibland ensidig och opraktisk. Jesus ska till exempel ha sagt:

Men jag säger eder att ni icke skoten stå emot en of örrätt, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom, och om någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad, så låt honom få manteln med, och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil så gå två med honom. (Matteus 5:39—41)

Detta var kanske en nödvändig förbättring av den hårdhjärtade försvarsattityden som rådde på grund av läran: ”öga för öga och tand för tand” och som brukades i sin bokstavliga mening. Men kan denna lära av ”vänd den andra kinden till” betraktas som universell? Kan den praktiseras som ett allomfattande moralbegrepp vid alla tillfällen? Icke-motstånd mot ondska, när målet för ondskan inte är en själv utan någon annan, är ett tecken på feghet och apati: Att underkasta sig översittare och tyranner kan inte föra något gott med sig, det endast utökar mänsklig ondska och bedrövelse. Det uppmuntrar dem att exploatera och undertrycka andra och utöka orättvisan. Islam förklarar att ondska i alla former måste avisas.

Om missdådaren kan omvändas och förhindras från våld och skadegörelse genom vänlighet och barmhärtighet, då är det allra bästa. Men om vänlighet gör att han gör mer skada då måste ett straff utmätas honom som står i förhållande till brottet.

Koranens lära är i detta avseende universell och kan användas i alla fall. Den säger:

En god och en ond gärning äro icke lika. Avvärj det onda på det sätt som är lämpligast! Se då skall den med vilken du är if fiendskap bliva som en förtrogen vän. (Koranen 41 :34)

Vedergällning för något ont vare lika mycket ont igen, men om någon har undseende och gör det rätta, är hans lön Guds ensak, han älskar förvisso ej de orättfärdiga. (Koranen 42:38)

Klosterliv och celibat
Kristendomen är för världsfrånvänd. Jesus Kristus rapporteras ha sagt till folket:

Om någon kommer till mig, och han därvid ej hatar sin fader och sin moder, och sin hustru och sina barn, och sina bröder och systrar, därtill ock sitt eget liv, så kan han icke vara min lärjunge. (Lukas 14:26) Och även:

Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han ickeförsakar allt vad han äger. (Lukas 14:33)

När en man sa till honom att han skulle följa honom, men att han ville ha tillstånd att begrava sin döde fader, rapporteras Jesus ha sagt: ”Följ du mig, och låt de döda begrava sina döda.” (Matteus 8:22)

Han till och med sa till folket: ”Somliga finns som äro oskickliga till äktenskapet, men somliga finns som för himmelrikets skull självmant gjort sig oskickliga därtill.

Den som kan taga emot detta, han tage emot det.” (Matteus 19:12)

Islam håller en hälsosam balans mellan detta livet och nästa. Den säger att själen inte kan växa genom att man krossar kroppen. Mänskliga instinkter är inte i grunden dåliga. De måste inte dödas, utan kontrolleras, kanaliseras och användas för att göra människans liv rikare och bättre.

Denna världen och detta livet har en mening och ett syfte, och det är endast genom att leva ett normalt och fruktsamt liv i världen och genom att uppskatta och njuta av Guds gåvor som människan kan komma nära Gud, tjäna andra, och förbereda sig själv för livet efter detta eller den andra världen. Islam förespråkar en medelväg. Den helige Profeten förklarade att det inte finns något klosterväsen i islam.

Vin, sex och spel

Emedan kristendom å enda sidan förespråkar klosterliv så verkar den å andra sidan inte ha förbjudit de tre inkörsportarna till de flesta brott och synder någonstans–vin, spel och det olämpliga skyltandet med fysiska lockelser. Vin är faktiskt en nödvändig beståndsdel i nattvarden, och det första miraklet av Jesus, enligt Johannes evangelium, var att förvandla vatten till vin. Det är i den heliga Koranen, vilken innehåller en fullständig moralisk vägledning, som dessa onda saker förbjuds och fördöms. Angående vin och spel säger Koranen:

Ni som tror! Vin och maisirspel, avgudabilder, och lottkastningspilar äro en styggelse, dem har Satan uppfunnit. Undviken det alltsyför den händelse ni månden vara lyckliga. Satan vill blott åsladkommafiendskap och hat bland eder genom vin och matsinspel och utestänga eder från åkallan av Gud och bönen. skolen ni ej upphöra? (Koranen 5:92, 93)

Jesus förbjöd sina anhängare att se med lustfyllda ögon på andras hustrur, men Islam går längre. Den förhindrar män och kvinnor från att i onödan stirra på varandra, både med lust och utan, och vill att de klär sig anständigt. Den fördömer den skamliga skyltningen med fysiska behag med följande ord:

Säg till de rättrogna att de behärska sina blickar och att vara anständiga, detta är lämpligastför dem. Gud är förvisso underkunnig om vad de företaga sig. säg ock till de rättrogna kvinnorna att behärska sina blickar och att vara anständiga och ej visa sina behag undantagandes vad som alltid är synligt därav! Och de må kasta sin slöja över sin barm och ej visa sina behag. (Koranen 24:30, 31).

Islam : En universell religion

Jesus Kristus' Kristendom var inte menad att bli en universell religion. Även om Jesus fundamentala budskap och lära inte skilde sig från Islam så innehöll den ändå inte fullständig vägledning för det mänskliga livets alla aspekter och för alla folk och tidsåldrar. Under den mänskliga historiens oändliga århundraden, när mänskligheten olika raser levde mer eller mindre isolerade från varandra, så sände Gud olika profeter till de olika folken. Jesus var en av dessa nationella profeter. Han var israeliternas Messias.

När varje nation blivit vägledda till sanningen av de nationella profeterna var tiden mogen, enligt Guds plan, att uppresa världsprofeten och uppenbara den universella religionen. Profeten Muhammed förenade de olika nationernas religiösa traditioner till en enda universell tro och förenade alla nationers folk till ett enda världsomfattande broderskap. Han gav hela mänskligheten fullständiga levnadsregler.

För att etablera sanningen i sin religion tillgrep inte Profeten Muhammad mirakel, vilka kan vinna de få som bevittnar dem men misslyckas att övertyga efterkommande generationer. Hans religion vänder sig till människans förnuft och förstånd. För att visa oss sanningen drar han vår uppmärksamhet till naturens fenomen, historien och de olika nationernas profeter och deras läror. Det finns ingenting i Islam som är riktat endast till ett visst folk eller till en viss tid. Den heliga Koranen föreskriver ingenting som inte är oförändrat inspirerande, uppbyggligt och användbart för människor i alla nationer och i alla tider. Islams religiösa och moraliska lära är av universell natur.

När man tar i beaktande påståendet att Islam och inte Kristendom är den universella religionen, bör läsaren hålla i minnet följande fakta:

Jesus uppdrag var endast för Israels barn, men Profeten Muhammad kom med ett budskap till jordens alla nationer. Jesus förklarade i tydliga ord:

Jag är icke utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus. (Matteus 15:24)

Han utvalde tolv lärjungar för att matcha siffran med Israels stammar och han sa dem tydligt: ”Ställen icke eder färd till hedningarna, och gå icke in i någon samaritisk stad, utan gå hellre till de förlorade fåren av Israels hus.” (Matteus 10:5, 6)

Profeten Muhammad, å andra sidan, talade från början till hela mänskligheten. Det uppenbarades för honom: ”Och vi har sänt dig blott som ett barmhärtighetsbevis för hela världen.” (Koranen 21:107)

36 Säg: Människor, jag är förvisso Guds Apostel för eder allesammans, hans som herraväldet över himlarna och jorden tillhör, det finns ingen Gud utom Honom. (Koranen7:157, 158)

Kristendomen anser att israeliterna är ett utvalt folk. Gud har sänt sina uppenbarelser och profeter enbart till dem. De kristna erkänner endast Israels profeter. Alla andra betraktar de som bedragare. Men Islam säger att det skulle vara att förneka Guds universella omtänksamhet att påstå att profeter upprestes endast i en nation. Enligt den heliga Koranen så är Gud hela världens Herre och den barmhärtige förbarmaren. Han har inte diskriminerat någon nation när han sände sina uppenbarelser. Han har upprest profeter bland alla jordens nationer. Samma religion uppenbarades för alla profeterna. Den heliga Koranen säger:

”Det finns inget folk utan att en varnare förut funnits hos det”. (35:22)

Varje menighet har en Apostel. (10:48)

Vi hava ju sänt Apostlar före dig, bland dem fanns den om vilken vi förtäljt för dig och bland dem fanns ock den om vilken vi ej förtäljt för dig. (40:78)

Människorna voro en enda menighet och Gud skickade profeterna som glädjebudbärare och varnare och nedsände med dem Skriften med sanningen för att så döma mellan människorna om det som de tvistade om. (2:209)

Profeten Muhammad kom för att fullborda, och inte förstöra, de tidigare profeternas arbete. Han sa till sina anhängare att tro på alla de andra nationernas profeter:

Säg: vi tror på Gud, på vad som nedsänts till oss och vad som nedsänts till Abraham, Ismael, Isak och Jakob och stamhövdingarna, på vad Mose och Jesus fått och vad profeterna fått ifrån sin Herre, utan att vi göra någon skillnad på någon ibland dem, i det att vi underkasta oss Honom. (Koranen 2:1 30)

Islam är alla religioners fullbordade. Genom att acceptera alla nationers profeter och skrifter, bekräftar Islam Guds enhet och universella omtänksamhet, den allmängiltiga religionsupplevelsen och söker även att sammanföra människor från alla raser och trosbekännelser till en enda allomfattande tro och broderskap.

Islam, och inte Kristendom, ger en fullständig vägledning för livets alla aspekter, individuella såväl som sociala, nationella såväl som internationella. Jesus Kristus medgav själv att han inte hade kommit med det slutliga eller fullständiga gudomliga budskapet för mänskligheten, för tiden var ännu inte mogen.

Jag hade ännu mycket att säga eder, men ni kynnen icke nu bära det. Men när Han kommer, som är Sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. (Johannes 16:12, 13)

Fem århundraden efter Jesus framträdde Sanningens Ande i Profeten Muhammads person för att framföra hela sanningen till mänskligheten. Gud uppenbarade för honom:

Idag har jag fullkomnat eder religion åt eder, gjort min nåd fullkommen och funnit för gott att giva eder Islam till religion. (Koranen 5:5)

Profeten Muhammad är sålunda Guds siste Profet och budskapet som han framförde från Gud är det sista och fullständiga budskapet. Låt oss jämföra vissa aspekter i Jesus' och Muhammeds religioner och se varför vi betraktar Islam och inte Kristendom som det fullständiga budskapet.

Kvinnans ställning i islam och kristendom

Jesus var den sista profeten som framträdde bland Israels barn. Han reformerade de tidigare israeliska profeternas läror när han ansåg att sådana reformer var tillbörliga. Han ny tolkade några av Moses' religiösa föreskrifter för att bringa dem i överensstämmelse med behoven i hans tid, men andra lämnade han som de var. Det sa kallade Gamla Testamentet i Bibeln förespråkar massaker, överser med polygami, accepterar slaveri och rekommenderar häxors brännande. Jesus, som hade kommit ”inte för att förstöra lagen och profeterna utan för att fullborda”, såg uppenbarligen inga fel i allt detta, eller i varje fall hade han ingen tid att avhjälpa dem. För han sa eller gjorde ingenting för att humanisera de Mosaiska lagarna för krig, avskaffa slaveriet eller att höja kvinnornas ställning. Han sa inte ett ord emot polygami.

Paulus, som var den verklige grundaren av Kristendom, enligt vad de kristna tror, betraktade kvinnan som en fresterska. Han lade hela skulden för mänsklighetens fall och den ärvda

synden på kvinnan. Detta är vad vi läser i Bibelns nya testamente:

Kvinnan bör i stillhet låta sig undervisas och därvid helt underordna sig. Däremot kan jag icke tillstädja en kvinna att själv uppträda såsom lärare, ej heller att råda över sin man, fastmer må hon leva i stillhet. Adam blev ju först skapad och sedan Eva. Och Adam blev icke bedragen, men kvinnan blev svårt bedragen och förleddes till överträdelse. (I Timoteus 2:1 1—14)

Ty mannen är icke av kvinnan, utan kvinnan av mannen. Icke heller skapades mannen för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. Därför bör kvinnan på sitt huvud hava en ’makt’ för änglarnas skull. (I Korintierna 11:8—10)

Och detta är vad några av Kristendomens helgon sa om kvinnan:

Kvinnan är falskhetens dotter, helvetets vaktpost, fredens fiende; genom henne förlorade Adam paradiset. (S:t John Damascene)

Kvinnan är djävulens instrument för att skaffa sig kontroll över våra själar. (S:t Cyprian)

Kvinnan är ursprunget till djävulens arm, hennes röst är som ormens vä- sande. (S:t Anthony)

Kvinnan har en huggorms gift, och en drakes elakhet. (S:t Gregory den Store)

Den heliga Koranen fritar kvinnan från ansvaret för Adams fall och hävdar hennes heder och värdighet. Den höjer kvinnans ställning och gör henne jämbördig med mannen. För första gången i historien gavs kvinnan samma rättigheter som mannen av Islam: ”Kvinnorna hava ock samma rättighet mot männen som männen emot dem, såsom tillbörligt är.” (Koranen 2:228)

Den moderna människan inser att det inte kan finnas någon verklig frihet och heder utan ekonomiska rättigheter. För fjortonhundra år sedan gav Islam kvinnan rätten att ärva sin faders och makes förmögenhet, och att använda sina egna tillgångar som hon ville. Den heliga Koranen säger:

Männen skola hava sin del av vad de förvärvar och kvinnorna sin del av vad de förvärvat. (Koranen 4:36)

De manliga arvtagarna bekomme som lagstadgad del en del av vad föräldrarna och de närmaste anhöriga efterlämnat, och de kvinnliga bekomme ock en del av vad föräldrarna och de närmaste anhöriga efterlämnat, vare sig det är litet eller mycket. (Koranen 4:8)

I äktenskapet anses kvinnan vara en jämlik och fri partner, enligt Islam. Äktenskap i Islam är ett heligt kontrakt mellan en man och en kvinna och båda måste ge sitt medgivande innan giftermål kan äga rum. Den heliga Koranen beskriver kvinnan som sin makes partner och följeslagare och en källa till frid och vederkvickelse för honom:

Till Hans tecken hör ock, att han skapat hustrur åt eder bland eder själva att ni må bo tillsammans med dem, och stiftat inbördes kärlek och barmhärtighet, häri finnas sannerligen tecken för människor som tänka efter. (Koranen 30:20)

För att inskärpa kvinnans upphöjda och heliga ställning, förklarade Profeten:

Paradiset ligger vid en moders fötter. (Nasai 25:6)

Han sa att ”kvinnan är mannens tvillinghalva”, och att män och kvinnor kommer från samma substans. Islam gör ingen som helst skillnad mellan denvad angår deras moral och spirituella förmåga och belöningar: ”De rättrogna, både män och kvinnor, äro varandras beskyddare, de där påbjuda det tillbörliga och förbjuda det otillbörliga, förrätta bönen och giva allmosan och lyda Gud och hans Apostel. Över dessa skall Gud förbarma sig, Gud är förvisso väldig och vis.” (Koranen 9:72)

Den som handlar rättskaffens, vare sig man eller kvinna, och är rättrogen, skola vi sannerligen skänka ett ljuvligt liv, och vi skola giva dem deras lön för det bästa de gjorde. (Koranen 16:99)

De Gud undergivna, både män och kvinnor, de rättrogna både män och kvinnor, de sannfärdiga både män och kvinnor, de ödmjuka både män och kvinnor, de allmosa givande både män och kvinnor, de fastande både män och kvinnor, de kyska både män och kvinnor, och dem, som flitigt åkalla Gud både män och kvinnor, har Gud förvisso berett förlåtelse och stor lön. (Koranen 33:35)

Slaveriets avskaffande

Islam är den första religionen som förbättrar slavarnas villkor och tar de första stegen för slaveriets totala förbjudande. Följande är bara två av de många verser i heliga koranen som uppmanar människorna att frige slavarna.

Vet du ock vad branten är? Jo, att frigiva en slav, eller att under hungers- nöd bespisa den faderslöse släktingen, eller den fattige som krälar i stoftet, och att höra till dem som tro, som anbefalla varandra tålamod och anbefalla varandra barmhärtighet. (Koranen 90:12—17)

Fromheten består ej däri att ni vänder edra ansikten mot östan eller västan, utan fromheten finnes hos dem som tro på Gud, på den yttersta dagen, på änglarna, Skriften och Profeterna och bortgiva sin egendom, huru kär de än hålla den, åt sina anförvanter, åt faderlösa, fattiga, vägfarande och tiggare och för slavars frigörande … (Koranen 2: 172)

Eftersom Islam anser att slaveriet är emot människornas jämlikhet och heder, så förbjöd Profeten tagandet av nya slavar i mycket skarpa ord:

Gud har talat till mig, och sagt, att det finns tre grupper av människor vars vedersakare jag skall vara på Domedagen. För det första, den som gör en överenskommelse i mitt namn och sedan bryter den. För det andra, den som förslavar en fri man, säljer honom och äter hans pris. För det tredje, den som anställer någon att utföra ett arbete men inte betalar honom rättvis lön. (Bukhari. Kitab-al-Bai)

Slutligen kom den kategoriska befallningen från Gud att inte bara frige slavarna utan också att ge en del av sin egendom för att kompensera dem. ”Och om några av de slavar, över vilka ni råder, önska ett fribrev, så utfärden sådant åt dem, om ni vet något gott om dem, och giv dem av Guds rikedomar vad Han givit eder!” (Koranen 24:33)

Å andra sidan sa eller gjorde Jesus ingenting för att befria slavarna eller för att förbättra villkoren för dessa ömkansvärda varelser.

Politisk konstitution

Kristendom ger en viss vägledning med hänsyn till vad Aristoteles beskrev som privata dygder, men är fullständigt tyst när det gäller frågan om politiska dygder. Resultatet av religionens och politikens separation i Kristendomen har varit den samvetslösa politikens tillväxt i väst.

Islam som var den sista uppenbarade religionen och förutsåg mänsklighetens kommande utveckling, måste formulera en grundläggande och omfattande vägledning för mänskligheten i alla dess aktiviteter och relationer, antingen de faller under den offentliga eller privata sektorn. Islam säkerställer social rättvisa och internationell fred genom att bringa politiska, ekonomiska och internationella relationer och affärer under religionens och etikens kontroll och genom att definiera individens grundläggande skyldigheter gentemot en annan stat.

Den slår fast några grundläggande principer vilka varje samhälle åläggs att antaga, och ger sedan vart och ett frihet att utveckla sin struktur i enlighet med tidens behov, förutsatt att denna superstruktur observerar de grundläggande principerna och blir kvar inom deras

ramar.

Den första grundläggande principen i Islams politiska system är att statens högsta makt tillhör Gud och ingen lagstiftande församling eller parlament har rätt att genomföra en lag eller åtgärd vilken står i motsats till Guds befallningar såsom de återges i den heliga Koranen och Profetens föreskrifter. På så sätt säkerställer Islam likformig rättvisa och räddar staten och folkets öden från att styras av nycker och kortsiktiga beslut av lagstiftarna. Den heliga Koranen säger:

Säg: O Gud, herradömets Herre, du giver herradömet åt vem Du vill och tager herradömet från vem Du vill, Du upphöjer vem Du vill och förnedrar vem Du vill. I Din hand är allt gott, Du är förvisso allsmäktig. (Koranen 3:25)

Den andra grundläggande principen är att alla människor är lika inför lagen och inför Gud. De har samma politiska rättigheter. Samma lag gäller för alla. I en islamisk stat är ingen, inte ens statens överhuvud, utanför lagen. För överträdelse av någon lag kan till och med ledaren bli kallad inför rätta och straffad, om han befinnes vara skyldig.

Den tredje grundläggande principen är att alla offentliga ämbeten, inklusive den verkställande makten, är förtroendeuppdrag från Gud, och de ansvariga måste utöva makten, som de fått på Guds befallning, för folkets väl. Eftersom statens överhuvud väljs av folket kan folket även ta ifrån honom makten, om de finner att han inte sköter sin uppgift enligt Guds befallning och till folkets bästa.

Den fjärde grundläggande principen är att alla offentliga frågor ska beslutas genom konsultation och efter att ha tagit folkets åsikter i övervägande: ”Hav alltså undseende med dem, bed om förlåtelse för dem och rådgör i förekommande fall, och när du fattat ditt beslut, så förtrösta på Gud! Gud älskar förvisso de förtröstansfulla.” (Koranen 3:153)

Som hörsamma sin Herre och förrätta bönen, som hava för sed att rådpläga inbördes och som dela med sig av vad vi beskärt dem. (Koranen 42:36)

Islam frambringade den första sanna demokratin där det inte existerade någon skillnad mellan en fri man och en slav, medborgare och träl, och ingen diskriminering på grund av ras eller färg, kön eller trosbekännelse. Alla är likställda inför lagen och åtnjuter samma rättigheter.

Islamisk ekonomi

På det ekonomiska området anser Islam att alla oförtjänta inkomster är orättvisa och

olagliga. Den framhåller arbetets värde. Profeten sa:

Ingen äter bättre mat än den mat som han erhållit från sina händers arbete. (Bukhari 35:15)

I Islams ekonomiska system är människornas exploatering av varandra minimerad, utan det totala avskaffandet av privat egendom eller företagsamhet, genom förbud av monopol, svarta marknader, hamstring och ränta (riba). Koranen säger angående ränta: ”Men de, som leva av ocker, skola stå upp på samma sätt som den Satan slår med galenskap, och detta därför att de säga: ’Köpenskap är detsamma som ocker.’ Men Gud tillåter dock köpenskapen och förbjuder ockret.” (Koranen 2:276)

För att minska ojämlikheter och säkerställa att alla erhåller de grundläggande nödvändigheterna och har samma möjligheter i livet, pålägger Islam en skatt på dem som är rika till förmån för de fattiga. Denna skatt, kallad zakat, skiljer sig från Khairat, eller frivillig välgörenhet. Dessutom innehåller Koranen ständiga och upprepade uppmaningar till folket att spendera sina rikedomar för andras välgörenhet. Genom sina juridiska ärftlighetslagar gör Islam koncentrerandet av rikedomar i några få händer omöjligt.

Islam ignorerar inte vikten av ekonomiska aktiviteter i livet, men fördömer starkt tendensen att döma människor på grund av deras finansiella och sociala status. En mans värde ligger inte i hans rikedomar utan i hans moral och deltagande i välgörenhetsarbete. Rikedomar är inte ett mål utan ett medel att försörja folket och möta deras behov. Rikedomarna som en man tjänar är inte nödvändigtvis hans. De är ett förtroende från Gud till honom. Han har erhållit dem genom att använda sina talanger givna av Gud och genom att samhället tillhandahåller hjälp och möjligheter. Han måste återbetala sin skuld till samhället och spendera så mycket som möjligt av det han förtjänat för Guds skull. Framför allt får en människa inte glömma livets högre värden i sin strävan efter rikedomar.

Religiös frihet

Precis som Islam har gjort staten undersåtlig samma etiska principer som styr individerna, och har bringat internationella relationer inom moralens ram genom att göra underkuvandet och exploaterandet av en nation av en annan klandervärd, liksom underkuvandet och exploaterandet av en människa av en annan, på samma sätt har Islam föreskrivit rättvisa, jämlikhet och ömsesidig respekt i ömsesidiga religiösa affärer och relationer. I det islamiska sociala systemet är alla individer och församlingar fria att tillhöra vilken religion de vill. Ingen individ eller religiöst samfund har rätt att påtvinga sin tro på andra. en heliga Koranen säger:

Det finns inget tvång i religionen (2:257)

I muslimska länder har kristna, judar, zoroastrier och hinduer åtnjutit full frihet. vilket tills helt nyligen totalt förnekades de icke-kristna i Kristendomen.

Islams universella broderskap

Den islamiska tron på mänsklighetens enande är en naturlig följd av doktrinen om Guds enhet. Gud är skaparen av alla nationers män och kvinnor, raser, färger, trosbekännelser och kulturer. Därför kan hela mänskligheten betraktas såsom Guds stora familj:

Människorna är en enda menighet. (Koranen 2:209)

Islam tillbakavisar alla falska kriterier för överhöghet som baserar sig på ras, nationalitet, färg eller språk. Rättfärdighet och gudfruktighet är de enda tecknen på överhöghet inför Gud:

Människor, vi hava förvisso skapat eder av man och kvinna och indelat eder i folk och stammar, för att ni skall känna varandra. Den förnämste av eder inför Gud är den gudfruktigaste bland eder, Gud är förvisso den Vetande, den Insiktsfulle. (Koranen 49:1 3)

Islams profet kommenterade ovanstående vers vid den sista pilgrimsfärden och sa: ”Ingen arab har överhöghet framför någon icke-arab, och ingen icke-arab har överhöghet framför en arab. Ingen mörkhyad människa har överhöghet över en vit människa, och ingen vit människa har någon överhöghet över en mörkhyad människa. Kriteriet för högaktning i Guds ögon är rättfärdighet och hederligt leverne.” (Sägen av Profeten Muhammad)

Islam förenar alla människor i kärlek och sympati som bröder. Islams broderskap överskrider alla geografiska och politiska barriärer. Till och med Islams strikt religiösa plikter, såsom den kongregationalistiska bönen, fastan, zakat och pilgrimsfärd till Mekka, har den extra funktionen att skapa broderliga känslor och jämlikhet bland hela mänskligheten.

Den heliga Koranen säger: ”Hållen fast vid Guds räddningståg allesammans och söndren eder icke, utan kom ihåg Guds nåd mot eder, då ni voren fiender och Han förenade edra hjärtan, så att ni genom Hans nåd blev bröder! Ni var på kanten av en avgrund av eld, men Han frälste eder från den, så förklarar Gud sina tecken för eder, för den händelse ni månden komma på den rätta vägen.” (Koranen 3:98, 99)

Som synes har Islam givit vägledning i många frågor och aspekter i det mänskliga livet där Kristendomen är tyst. Profeten Muhammad fullbordade det som lämnades ofullbordat av Jesus. Islam är Jesus’ verkliga religion men fulländad för att täcka alla aspekter av livet och för att ge vägledning åt alla människor i alla nationer och i alla tider. Den är i korthet en universell religion. Den svarar inte bara till människans andliga behov utan till det mänskliga

livet som helhet. Den ger oss inte bara en ofelbar metafysik, utan också omfattande och upphöjda regler för individuell och social etik, ett fullgott ekonomiskt system, en rättvis politisk ideologi och dessutom många andra saker.